

РЕШЕНИЕ

№ 689

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9997** по описа за **2022** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

4

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на от „П. К. Б.“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя П. И. Г., предявена чрез адвокат А. Г. Н. адвокат при М., със служебен адрес [населено място], [улица], офис 104, срещу РЕШЕНИЕ от 30.08.2022г. постановено по н.а.х.д. № 13264/2021г., НО 101 състав на Софийски районен съд, с което е изменено Наказателно постановление (НП) № 29-0000880 от 19.07.2021г., издадено от Главния директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“, с което на дружеството касатор е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 2000,00 (две хиляди) лева за нарушение на чл.63, ал.2 от Кодекса на труда (КТ), като размерът на имуществената санкция е намален на 1500,00 лв. (хиляда и петстотин лева), както и касатора е осъден да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) сумата от 80 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред СРС.

В касационната жалба се излага становище, че обжалваното решение е неправилно поради противоречие с материалния и процесуалния закон. Касаторът счита, че

районният съд не е обсъдил в цялост събраните по делото доказателства, както и че не е осъществил цялостен контрол за законосъобразност на оспореното наказателно постановление, поради което са направени неправилни и необосновани изводи. Поддържа се и оплакването, че е налице нарушение на чл. 52, ал.4 ЗАНН. Прави се оплакване, че съдът неправилно е възприел, че нарушението не представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН. В касационната жалба още се твърди и неправилност на решението в частта за разноските, които следвало да бъдат присъдени съобразно уважената част на иска и за двете страни, тъй като НП е изменено, а не отменено. С оглед изложеното - се моли да бъде отменено решението на районния съд и измененото с него наказателно постановление. Претендира се присъждането на разноски и за двете инстанции.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – Главният директор на ГД „Инспектиране на труда“, чрез юрк. В. оспорва касационната жалба и поддържа становище за неоснователност на касационната жалба, като моли решението на въззивната инстанция да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и недоказана, а оспореното съдебно решение за правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал.1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

От фактическа страна СРС е приел, че при извършена проверка от служители на ГД „Инспектиране на труда“ по спазване на трудовото законодателство на 03.06.2021г., около 09:10 часа на място в обект на контрол - цех за приготвяне на храни, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] стопанисван от „П.К.Б“ ЕООД, Е. Б. е полагала труд, като приготвя храна.

При проверката по документи на 09.06.2021г. в сградата на ГД ИТ бил представен трудов договор № 13/02.06.2021г. сключен между Е. Г. Б. и „П.К.Б.“ ЕООД и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ № 22388213236209 от 03.06.2021г., 12:57ч.. От представената справка за приети и отхвърлени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ е установено, че трудовият договор №13 от 02.06.2021г. между Б. и „П.К.Б.“ ЕООД е регистриран в ТД на НАП на 03.06.2021г. в 12.57 часа, т.е. след постъпването на работа на лицето и след момента, в който контролните органи са заварили Б. в обекта на контрол и същата е попълнила декларация на основание чл.399 КТ.

На 16.06.2021г. при преглед на документи, представени в сградата на ГД „Инспектиране на труда“, е установено, че „П.К.Б.“ ЕООД в качеството си на

"работодател" по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ е допуснало до работа на 03.06.2021г. лицето Е. Г. Б. с ЕГН - [ЕГН], на длъжност „работник кухня”, преди да й предостави екземпляр от заверено от ТД на НАП копие от уведомлението за регистрация на трудовия договор по чл.62, ал.3 от КТ. Съставен е акт за установяване на административно нарушение № 29-0000880 от 16.06.2021г., въз основа на който е издадено и обжалваното НП № 29-0000880 от 19.07.2021г. с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал.3 от КТ на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 2 000,00 (две хиляди)лева за нарушение на чл.63, ал.2 от КТ.

СРС е приел, че НП и АУАН са издадени от компетентни органи в производство без допуснати процесуални нарушения. От събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно е установено, че на 02.06.2021г. Б. е сключила трудов договор с дружеството „П.К.Б.“ ЕООД за „работник кухня“. За посочения договор не е изпратено уведомление по чл.62, ал.3 от КТ и съответно лицето е било допуснато да работи без да му се връчи посоченото уведомление. Относно размера на наказанието, СРС с оглед минималния и максималния размер от 1500 лв. до 15000 лв. по чл. 415, ал. 1 от КТ - е приел за справедлива санкция същата в размер на 1500 лв., като е намалил определеният размер в НП до минимално установения от законодателя праг. Касационната инстанция намира за правилни изводите на СРС за това, че са спазени разпоредбите на чл.43 и сл. от ЗАНН в хода на установяване на нарушението, както и на чл.57 от ЗАНН при издаване на наказателното постановление. Съставен е акт за установяване на административно нарушение, съдържащ реквизитите по чл.42 от ЗАНН, който е надлежно подписан и връчен и против който е било упражнено правото на възражение по чл.44, ал.1 от ЗАНН. Издаденото наказателно постановление отговаря на изискванията на чл.57 от ЗАНН. В този смисъл неоснователни са твърденията в касационната жалба за допуснати нарушения на чл.52, ал.4 от ЗАНН, тъй като такива не се откриха и от касационния съд. Административно-наказващият орган е постановил НП, с издаването на което практически не е възприел изложеното във възражението на „П.К.Б.“ срещу АУАН, с което е изпълнил задължението си по чл.52, ал. 4 от ЗАНН. Дори и да бъде възприето съждението, че административно наказващият орган е нарушил разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, то това нарушение не е съществено, доколкото не нарушава по никакъв начин правото на защита на касационният жалбоподател, тъй като е ясно за какво нарушение му е съставен АУАН, видно от обстоятелството, че управителят е получил копие от акта и се е подписал върху него, отбелязал е, че ще депозира възражения срещу съставеният АУАН, което и сторил на 21.06.2021г.- видно от доказателството на стр.21 и сл. от дело 13264/2021 по описа на СРС. Правото на защита на санкционираното дружество не е нарушено от обстоятелството, че възраженията му не са взети предвид като не са уважени.

Противно на оплакванията в касационната жалба, настоящата инстанция намира, че въззивният съд е изпълнил задължението си за изясняване на фактичката обстановка по делото, относно спорните факти по делото, извършил е проверка на фактичката обстановка, посочена от административно наказващият в обжалваното НП, извършил е преценка на доказателствата по делото и възраженията на наказаното лице, като се е произнесъл и относно дали ли е нарушение, извършено ли е от наказаното лице и приложена ли е правилно санкционната норма за вмененото нарушение.

Касационната инстанция споделя изводите на СРС, че извършеното деянието е

описано точно, посочена е датата на нарушението на която лицето полага труд без работодателят да е изпълнил задължението си по чл.62, ал.3 от КТ. Съгласно чл.63, ал.1, предл. първо от КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл.62, ал.3, заверено от ТД на Националната агенция по приходите. Според следващата алинея, работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави следните документи - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 63, ал. 2 КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите (преди постъпването на работника на работа). Така, както е предписана разпоредбата на закона, изискването е да са налице преди постъпване на работа, кумулативно два документа- екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл.63, ал.2 КТ.

По делото е безспорно установено, че към момента на извършване на проверката, Е. Б. е имала сключен трудов договор с дружеството „П.К.Б.“ ЕООД и след осъществена справка за подадените уведомления за сключени трудови договори от дружеството-жалбоподател, уведомление за този договор до НАП не е било подадено от работодателя в 3-дневния срок по закон. Ето защо, нарушението е безспорно установено от обективна страна и възраженията на жалбоподателя в тази насока са изцяло неоснователни.

Касационният съд не споделя и съображенията в касационната жалба за маловажност на нарушението, правила са изведените мотиви в оспореното решение в тази насока. Нормата на чл. 415в от КТ е специална като, дерогирайки приложението на чл.28 от ЗАНН, регламентира изрично въпроса за отговорността за маловажно нарушение в трудовото законодателство. Чл. 415в, ал.2 от КТ въвежда забраната на нарушенията на чл.61, ал.1, чл.62, ал.1 и 3 и чл.63, ал.1 и 2 от КТ да се приемат за маловажни. Специалният закон изключва приложението на общия (чл. 28 от ЗАНН), поради което за конкретното нарушение по чл.63, ал.2 от КТ дружеството не следва да бъде освободено от отговорност.

Следва да бъде отбелязано, че санкцията е определена в размер на най-ниското предвидено в нормата на чл. 413, ал. 3 наказание. Поради това настоящият състав намира, че не е нарушен чл. 12 от ЗАНН при индивидуализацията на наказанието.

С тези мотиви касационната инстанция намира обжалваното съдебно решение за правилно, поради което следва да бъде оставено в сила, доколкото не се установяват релевираните с касационната жалба основания за отмяната му.

При този изход на спора съдът дължи произнасяне по своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, като намира същата за основателна. Предвид фактическата и правна сложност на делото нейния размер следва да бъде определен с оглед минимума от 80 лв. по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Съдът намира за неоснователно искането на касатора за присъждане на разноски за частта от решението на СРС, с която НП е изменено. Такива разноски биха се присъдили, ако НП е отменено, но в настоящия случай то само е изменено, с което е потвърдено е извършването на нарушение от касатора. При изложената хипотеза - не следва да се присъждат разноски.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 30.08.2022г. постановено по н.а.х.д. № 13264/2021г., НО 101 състав на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА жалбоподателя „П.К.Б.” ЕООД ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], район В.,[жк], [жилищен адрес] вх. „А“, ет. 2, ап. 5, представлявано от управителя П. И. Г. ДА ЗАПЛАТИ по сметка на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата от 80 лева (осемдесет лева), за юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред настоящата съдебна инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: Членове: 1. 2.